

REPUBLIKA HR
VISOKI UPRAVNI SUD REP
Z A G R E
Frankopans

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Primljano: 26.08.2021., 09:21:25 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/04	376-08/1B	
Uručbeni broj:	Prilozi	Vrijednost:
437-21-03	1	

d2752152

ovni broj: UsII-451/20-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja : kojeg zastupa

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe

radi plaćanja troškova sanacije oštećenog kabela, na sjednici vijeća održanoj 22. srpnja 2021.

presudio je

- I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/20-03/02, urbroj: 376-08-20-19 od 26. studenog 2020.
- II Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenom odlukom tuženika odbija se zahtjev za rješavanje spora ovdje tužitelja, protiv ovdje zainteresirane osobe, radi plaćanja troškova sanacije oštećenog kabela na lokaciji Krvavac, Obala Ante Starčevića 7, temeljem računa broj: 9-1-1 od 29. siječnja 2019. godine.
2. Tužitelj tužbom osporava zakonitost pobijane odluke, smatrajući istu nepravilnom i nezakonitom. Ističe da tuženik nije meritorno riješio sve postavljane zahtjeve, jer je tužitelj zahtijevao rješavanje tri različita zahtjeva koja se tiču spornih pitanja između njega i zainteresirane osobe, a koji se odnose na pitanja: 1) da li je zainteresirana osoba morala nadzirati obavljanje radova tužitelja kojim je sanirana šteta kako bi račun u iznosu od 101.678,11 kn po osnovi naknade štete bio osnovan, 2) da li je zainteresirana osoba morala dati suglasnost na obavljanje radova od strane tužitelja radi sanacije štete kako bi račun bio osnovan te 3) da li je zainteresirana osoba dužna platiti račun koji je izdan budući je tužitelj o svom trošku izvršio popravak nastale štete. Tuženik je odlukom riješio samo zahtjev iz točke 3),

ali nije odlučio o preostala dva zahtjeva, čime je postupio protivno članku 98. stavku 3. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj 47/09., dalje u tekstu: ZUP). Nastavno smatra da tuženik pogrešno navodi da zainteresirana osoba nije dužna platiti račun budući sanacija kablova ne predstavlja interventne radove te da tužitelj nije postupio po člancima 10, 11. i 12. Pravilnika o načinu i uvjetima pristupa i zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme ("Narodne novine", broj 36/16.-dalje u tekstu: Pravilnik) kako bi tužitelj imao pravo na trošak u smislu izrade novog pristupa za kablensku kanalizaciju. Mišljenja je da predmetna sanacija štete predstavlja interventni rad u smislu članka 8.3.3. Standardne ponude o načinu i uvjetima pristupa i zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme (kablenske kanalizacije) (dalje u tekstu: Standardna ponuda), a ne izradu novog pristupa za kablensku kanalizaciju sukladno Pravilniku, te da ima pravo zatražiti od zainteresirane osobe da snosi troškove sanacije koja je provedena radi otklanjanja smetnji na kablovima. Nadalje, tužitelj je u upravnom postupku predložio provođenje dva dokazna prijedloga, i to očevid na licu mjesta te vještačenje po ovlaštenom vještaku građevinske i elektrotehničke struke. Očevid je u upravnom postupku proveden, ali je tužitelj poziv za sudjelovanje na očevidu zaprimio 20. listopada 2020., kada je očevid i zakazan, dakle, poziv na očevid je dostavljen tužitelju isti dan kada se i provodio, pa tužitelj i njegov opunomoćenik nisu mogli na vrijeme doći na lokaciju na kojoj se provodio očevid, već su na lice mjesta upućene osobe koje su bile u blizini te lokacije, ali koje nisu imale nikakvih saznanja o predmetu spora niti su mogle na adekvatan način zaštititi tužiteljeve interese. Tužitelj je predložio i vještačenje na okolnost predstavlja li izvršena sanacija interventni rad i koliko su iznosili troškovi sanacije, međutim, taj dokazni prijedlog tuženik nije izveo niti je u odluci obrazložio zašto ga nije izveo. Ističe da je postupio po proceduri koja je propisana Standardnom ponudom, jer je obavijestio zainteresiranu osobu o svim činjenicama koje su važne za sanaciju štete dopisom čiji sadržaj djelomice citira. Smatra nepravilnim utvrđenje tuženika da konkretna sanacija ne predstavlja interventni rad sukladno članku 8.3. Standardne ponude. Naime, konkretna zamjena segmenta kabela smatra se interventnim radom jer je bilo potrebno vratiti sustav, odnosno kvalitetu mreže, na kvalitetu kakva je bila prije oštećenja, a što nije moguće izvesti dodavanjem novih spojnica na mrežu jer se svakom novom spojnicom degradira kvaliteta mreže. U konkretnom slučaju, promet je bio ugrožen u smislu da nije došlo do prekida istog, ali degradacija mreže je bila prevelika da bi se on i približno normalno odvijao, a pogotovo u uvjetima koji zadovoljavaju traženu kvalitetu. Nakon hitne intervencije kvaliteta mreže je vraćena u donekle prihvatljivo stanje, ali više nije bilo moguće čekati s trajnom sanacijom jer je dugoročna degradacija prometa bila značajna. U tom smislu, novi kabel je uvučen u drugu cijev jer je tako jedino i moguće tehnički izvesti sanaciju, a što nastavno tužitelj u tužbi detaljnije opisuje, zaključujući kako su sve potrebne radnje bile nužne radi saniranja štete te kako takve radnje predstavljaju interventne mjere u smislu Standardne ponude. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu da poništi osporenu odluku i naloži tuženiku da mu nadoknadi iskazane troškove spora.

3. Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim. U odnosu na navode vezane za nerješavanje sva tri podnesena zahtjeva, tuženik smatra da su odgovori na prva dva pitanja iz zahtjeva sadržani u samoj proceduri propisanoj Standardnom ponudom, koja se odnosi na dio pod nazivom Prijava interventnih radova (članak 8.3.). Tuženik je u osporenoj odluci detaljno obrazložio zašto smatra da sanacija oštećenog kabela u vremenu i opsegu u kojem ju je proveo tužitelj nije interventni rad u smislu članka 8.3. Standardne ponude te, posljedično, zašto plaćanje troškova sanacije oštećenog kabela kojeg tužitelj potražuje od zainteresirane osobe nije osnovano. Nadalje, tuženik smatra bespredmetnim prigovor vezan na urednost poziva na očevid, jer je inspekcijski očevid na licu mjesta 20. listopada 2020. proveden uz prisutnost predstavnika tužitelja, koji nije imao primjedbi, što je vidljivo iz zapisnika s očevida, na kojem su pregledani zdenci u kojima je utvrđeno postojanje SVK u vlasništvu tužitelja. Tužitelj je imao mogućnost naknadno tijekom postupka, kao i na usmenoj raspravi održanoj 19. studenog 2020. u prostorijama tuženika, očitovati se o svim relevantnim činjenicama, što je i učinio. Tuženik smatra neosnovanim i prigovor tužitelja vezan na neprovođenje vještačenja po ovlaštenom vještaku građevinske i elektrotehničke struke, jer je tuženik stručno regulatorno tijelo čiji su zaposlenici eksperti za navedeno područje te su više nego kompetentni analizirati Izvedbeno-tehničku dokumentaciju sanacije SVK u KK T-I za oštećenje u Krvavcu i utvrditi je li, s obzirom na nastalo oštećenje, zamjena segmenta kabela u dužini od 4393 m na način kako ju je proveo tužitelj bila uistinu nužna za neometano pružanje usluga, odnosno jesu li izvedeni radovi izvršeni sukladno članku 8.3.3. Standardne ponude. Razlozi zbog kojih se provedeni radovi ne mogu smatrati interventnim radovima u smislu citirane odredbe Standardne ponude te, posljedično, razlozi za neprihvaćanje računa na iznos od 101.678,11 kn od 29. siječnja 2019., za oštećenje nastalo 6. prosinca 2017., detaljno su obrazloženi u osporenoj odluci. Slijedom izloženog, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, poziva se na svoja očitovanja i podneske iz postupka pred tuženikom. U bitnom, ističe kako nema saznanja da je tužitelj zbog kratkoće roka za pristup očevidu tražio odgodu očevida, a osim toga nakon očevida je uslijedila usmena rasprava pred tuženikom 19. studenog 2020., na kojoj je tužitelj imao priliku očitovati se o navodnim relevantnim činjenicama koje je propustio istaknuti na očevidu, što nije učinio. Nadalje se osvrće na ustaljenu proceduru sukladno Standardnoj ponudi, prema kojoj su investitori - operatori korisnici za bilo kakve operativne radove trajnih sanacija ili izmiještanja obvezni zainteresiranoj osobi dostaviti tehničko rješenje na pregled i odobrenje te nakon odobrenja tehničkog rješenja zatražiti i najavu radova. Nakon radova, koje je trebala zainteresirana osoba odobriti, operator je dodatno trebao dostaviti i dokumentaciju izvedenog stanja na ažuriranje u dokumentacijski sustav zainteresirane osobe. U predmetnom slučaju tužitelj nije realizirao prema zainteresiranoj osobi niti jedan od navedenih preduvjeta propisanih u Standardnoj ponudi te je prva informacija o izvedenim radovima uslijedila nakon zaprimanja računa od 29. siječnja 2019. godine. Osvrće se na tužiteljeve navode u odnosu na način postavljanja spojnice te

konstatira da je interventni rad izvršen ispravljanjem nagnječenog kabela iako je mogao biti (ali nije) izvršen i navlačenjem rezerve kabela i postavljanjem spojnice, koji trošak zainteresirana osoba procjenjuje na 4.000,00 do 10.000,00 kn, ovisno o rješenju, a zamjena cijele dionice smatra se proširenjem i/ili modifikacijom kapaciteta sukladno točki 8.3.3. Standardne ponude, za što tužitelj nema pravo naplate budući nije postupio sukladno proceduri iz navedene odredbe – izrada tehničkog rješenja, usuglašavanje istog sa zainteresiranom osobom te dostava izvješća o provedenim radovima. Također, račun za navedene radove izdan je tek 29. siječnja 2019., bez ikakve komunikacije tužitelja i zainteresirane osobe oko istog u 2018. godini. Slijedom svega navedenog, zainteresirana osoba predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

5. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.-dalje u tekstu: ZUS), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, koji se na iste očitovao podneskom zaprimljenim po ovom Sudu 26. ožujka 2021., kojim ostaje kod tužbenih navoda te predlaže poništiti odluku tuženika i naložiti mu plaćanje nastalih sudskih troškova.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Odlučujući o zakonitosti osporene odluke u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je odbio tužiteljev zahtjev, pri čemu je za svoju odluku naveo argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

8. Naime, razmatrajući sadržaj tužiteljeve tužbe, kao i dokaze priložene svezu spisa, ovaj Sud nalazi da se osporena odluka ne može ocijeniti nezakonitom iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom u odluci navedenih odredaba ZEK-a, Pravilnika i Standardne ponude, osnovano zaključio da se u konkretnom slučaju ne radi o interventnim radovima u smislu članka 8.3.3. Standardne ponude, a što predstavlja zapreku da se udovolji tužiteljevom zahtjevu za plaćanje troškova sanacije oštećenog kabela na opisanoj lokaciji.

9. Pritom je tuženik dao detaljnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da zahtjev tužitelja nije osnovan, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba primijenjenog materijalnog prava.

10. Ovo stoga jer, i po ocjeni ovoga Suda, iz podataka sveza spisa nesporno proizlazi da je tužitelj izveo radove na sanaciji dva mjeseca nakon prijave smetnje 6. prosinca 2017., da je račun izdao tek u siječnju 2019., da promet nije bio ugrožen niti je došlo do prekida prometa već do smanjenja propusnosti kabela, da zainteresiranoj osobi nije dostavio izvješće o provedenim radovima po završetku istih te da je kabel uvučen u drugu cijev u odnosu na prethodni, zbog čega je prije uvlačenja kabela u drugu cijev bilo potrebno izraditi tehničko rješenje, što je tužitelj propustio učiniti.

11. Sve navedeno ukazuje da tužitelj nije postupio sukladno članku 8.3.3. Standardne ponude, prema kojoj je u slučaju interventnih radova Operator korisnik

ovlašten odmah po slanju obavijesti pristupiti otklanjanju smetnji na vlastitim kabelima i povezanoj opremi ukoliko je to nužno za neometano pružanje usluga, a je obvezan omogućiti Operatoru korisniku pristup kabelskoj kanalizaciji. će odlučiti hoće li osigurati nadziranje nad obavljanjem radova. Po završetku radova, Operator korisnik je obvezan dostaviti izvješće o provedenim radovima. Troškove otklanjanja smetnji na kabelima Operatora korisnika snosi sukladno troškovniku koji se nalazi u Dodatku 6 ove Standardne ponude, osim ako je smetnja uzrokovana razlozima na strani Operatora korisnika u kojem slučaju troškove otklona smetnji snosi Operator korisnik. Troškove otklanjanja smetnji koje je dužan snositi odnose se isključivo na sanaciju oštećenog kabela, a za svako dodatno proširenje i/ili modifikaciju kapaciteta kabela Operator korisnik je dužan izraditi tehničko rješenje te isto usuglasiti s

12. Neosnovano tužitelj upire i na postupovne povrede počinjene u upravnom postupku (nerješavanje zahtjeva u cijelosti, zaprimanje poziva isti dan kada je održan očevid, neprovođenje predloženog vještačenja), smatrajući da je zbog istih došlo do pogrešnog utvrđenja činjeničnog stanja.

13. Naime, sadržaj zahtjeva kako ga je postavio tužitelj (podijelivši ga u tri točke) upućuje da tužitelj prvenstveno traži isplatu troškova nastalih sanacijom predmetnog kabela (točka 3.), dok se prethodna dva zahtjeva (točke 1. i 2.) odnose na traženje da se utvrdi (ne)postojanje nužnosti nadzora i davanja suglasnosti zainteresirane osobe u vezi izvođenja radova sanacije, zbog čega ista, sama po sebi, ne mogu ni biti predmet zahtjeva o kojima je moguće samostalno odlučiti, jer se njima traži utvrđenje činjenica od kojih u stvari ovisi rješavanje zahtjeva za isplatu troška izvršene sanacije, kako to pravilno navodi i tuženik u odgovoru na tužbu.

14. U odnosu na propust kod dostavljanja poziva na očevid, napominje se da je iz priložene dostavnice razvidno da je opunomoćeniku tužitelja (naznačenom u zahtjevu) dostava pokušana 9. listopada 2020., kada je ostavljena i obavijest o prispjeću pismena, koje je preuzeto tek 20. listopada 2020. (na dan održavanja očevida). Tim propustom, međutim, nisu povrijeđena tužiteljeva prava, jer su njegovi ovlašteni predstavnici bili nazočni usmenoj raspravi održanoj pred tuženikom 19. studenoga 2020., o čemu je sastavljen zapisnik, na koji predstavnici tužitelja nisu imali primjedbi glede činjeničnih utvrđenja na kojima se upravo temelji osporena odluka.

15. Sud nalazi neosnovanim i prigovor tužitelja usmjeren na neprovođenje vještačenja na okolnost predstavlja li provedena sanacija interventni rad. Naime, dokaz vještačenjem, sukladno članku 65. stavku 1. ZUP-a, izvodi se kad je za utvrđivanje ili ocjenu određene činjenice koja je bitna za rješavanje upravne stvari potrebno posebno stručno znanje kojim službena osoba ne raspolaže, čemu ovdje nije udovoljeno. Ovo ne samo iz razloga jer već iz dokaza priloženih spisu proizlazi da se u konkretnom slučaju ne radi o interventnim radovima kakve ima u vidu članak 8.3.3. Standardne ponude, nego i zbog toga što su djelatnici tuženika kvalificirane stručne osobe koje su temeljem zakona ovlaštene za rješavanje sporova u vezi sa zajedničkim korištenjem elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme, a na koju okolnost se osvrnuo i tuženik u odgovoru na tužbu.

16. Kako je, dakle, osporena odluka donesena u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za istu naveo iscrpne, pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. ZUP-a, to ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim.

17. Na kraju, Sud nalazi neosnovanim i zahtjev tužitelja za naknadu troškova predmetnog upravnog spora, jer, prema odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a, stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Budući je tužitelj izgubio predmetni upravni spor jer je njegov tužbeni zahtjev odbijen, to je valjalo odbiti i zahtjev za naknadu zatraženih troškova.

18. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. ZUS-a, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 22. srpnja 2021.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštteni službenik

Tanja Nemčić